

377

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 1 października 1963 r.

w sprawie trybu uzgadniania cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Na podstawie § 10 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 17, poz. 96) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykułami nietypowymi w rozumieniu zarządzenia są wyroby nie objęte obowiązującymi cennikami i ich uzupełnieniami, których produkcja ma charakter jednorazowy i wykonywana jest na warunkach technicznych określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Produkcją jednorazową (ust. 1) jest również produkcja małoseryjna, jeżeli ma ona charakter niepowtarzalny.

3. Nietypowymi usługami (robotami) przemysłowymi są usługi nie objęte obowiązującymi cennikami i taryfami, wykonywane na indywidualne zamówienia.

4. Przez użyte w dalszych przepisach zarządzenia określenia:

- 1) artykuły nietypowe — należy rozumieć również nietypowe usługi (roboty) przemysłowe,
- 2) przedsiębiorstwa przemysłowe — należy rozumieć przedsiębiorstwa przemysłowe oraz przedsiębiorstwa budowlano-montażowe, prowadzące obok produkcji budowlano-montażowej także produkcję artykułów i usług nietypowych w rozumieniu ust. 1, 2 i 3, podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 2. 1. Ceny nietypowych artykułów, produkowanych dla jednostek gospodarki społecznej przez przedsiębiorstwa przemysłowe, należy uzgadniać w drodze porozumienia wykonawcy z zamawiającym na zasadach określonych w zarządzeniu.

2. Dyrektorzy zjednoczeń wiodących zrzeszających wykonawców zatwierdzają uzgodnione ceny artykułów nietypowych, których wartość jednorazowej dostawy przekracza kwotę 100.000 zł.

§ 3. 1. Przedmiotem uzgadniania jest ustalenie ceny (§ 2) na podstawie kalkulacji planowanego kosztu własnego sporządzonej przez wykonawcę po otrzymaniu zamówienia.

2. Kalkulacja planowanego kosztu własnego powinna być sporządzona zgodnie z zasadami kalkulacji kosztów obowiązującymi wykonawcą i według wzorów obowiązujących w tym zakresie.

3. Przy sporządzaniu kalkulacji, o której mowa w ust. 2, należy uwzględnić zysk, jaki wykonawca osiąga na produkcji najbardziej zbliżonych artykułów typowych, jednak nie wyższy niż przeciętny zysk osiągany na całości swej produkcji.

4. Jeżeli ceny wyrobów typowych najbardziej zbliżonych do artykułu nietypowego (ust. 3) nie pokrywają kosztów ich produkcji, należy w kalkulacji artykułu nietypowego uwzględnić zysk w wysokości 5%.

5. Przez produkcję najbardziej zbliżoną do produkcji danego wyrobu nietypowego rozumieć należy produkcję poszczególnego artykułu lub grupy artykułów dających się porównać z artykułem nietypowym pod względem przeznaczenia lub technologii wytwarzania.

6. Przeciętnym zyskiem osiąganym na całości produkcji (ust. 3) jest zysk wykazany w ostatnim pełnym rocznym zamknięciu bilansowym.

§ 4. Jeżeli faktycznie osiągnięty zysk na produkcji nietypowej przewyższa zysk określony w kalkulacji (§ 3) więcej niż o 3% w stosunku do kosztu produkcji, różnicę tę uważa się za zysk nieprawidłowy podlegający przelaniu:

- 1) przez przedsiębiorstwa przemysłowe podległe Ministerwi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — w trybie i na zasadach określonych w uchwale nr 387 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1960 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych, objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski z 1963 r. Nr 35, poz. 175),
- 2) przez przedsiębiorstwa przemysłu terenowego nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — w trybie i na zasadach określonych w uchwale nr 289 Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1961 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego i wyko-

nawstwa inwestycyjnego objętych planowaniem terenowym (Monitor Polski Nr 64, poz. 276).

§ 5. 1. Jeżeli artykuł nietypowy różni się w wykonaniu lub wyposażeniu od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym wykonawcę lub na który ustalona została cena przez organ właściwy dla wykonawcy, podstawą do ustalenia ceny (§ 2) jest cena artykułu typowego, którą zwiększa się lub zmniejsza o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian z uwzględnieniem przypadającej od tej różnicy stawki zysku osiąganego na artykule typowym.

2. Przepisy § 3 ust. 4—6 stosuje się odpowiednio.

§ 6. 1. W wyjątkowych przypadkach (np. przy nietypowych skomplikowanych remontach i produkcji skomplikowanych maszyn i urządzeń), gdy w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, wykonawca sporządza jedynie kalkulację orientacyjną, na podstawie której ustala się wysokość limitu ceny artykułu nietypowego, po uzgodnieniu z zamawiającym.

2. Jeżeli określony został limit ceny, cenę ostateczną określa się na podstawie kalkulacji wynikowej. Jeżeli cena określona na podstawie kalkulacji wynikowej jest wyższa od limitu ceny (ust. 1), za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

§ 7. 1. Kalkulację artykułu nietypowego (§§ 3 i 5) wykonawca przesyła zamawiającemu w ciągu 14 dni od daty otrzymania zamówienia.

2. Jeżeli zamówienie dotyczy bardziej skomplikowanego artykułu nietypowego, termin opracowania kalkulacji (ust. 1) może być przedłużony w drodze pisemnego porozumienia wykonawcy z zamawiającym.

§ 8. 1. Uzgodnienie ceny (§ 2) następuje przez pisemne potwierdzenie przez zamawiającego w ciągu 7 dni od daty otrzymania kalkulacji opracowanej przez wykonawcę.

2. W ciągu 7 dni od daty otrzymania kalkulacji zamawiający może zgłosić na piśmie zastrzeżenie do poszczególnych pozycji kalkulacji lub do ogólnej wysokości ceny.

3. W razie zgłoszenia zastrzeżeń (ust. 2) wykonawca w ciągu 7 dni od daty otrzymania zastrzeżeń zawiadamia zamawiającego o przyjęciu zastrzeżeń i uzgodnieniu ceny bądź o odrzuceniu zastrzeżeń i nieuzgodnieniu ceny.

§ 9. 1. W razie nieuzgodnienia ceny wykonawca i zamawiający zawiadamiają nadzorujące je ministerstwa w terminie 7 dni: wykonawca — licząc od daty wysłania, a zamawiający — od daty otrzymania pisma stwierdzającego, że cena nie została uzgodniona.

2. Zawiadomienie wykonawcy, skierowane do nadzorującego ministerstwa, jest równoznaczne z wnioskiem o ustalenie ceny, w związku z czym do zawiadomienia powinna być dołączona całość materiałów dotyczących uzgadniania ceny (§ 3 ust. 1 i § 8).

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, cenę artykułu nietypowego ustala minister nadzorujący wykonawcę w porozumieniu z ministrem nadzorującym zamawiającego.

4. Do ustalania cen, o których mowa w ust. 3, upoważnia się dyrektorów zjednoczeń wiodących, zrzeszających uczestników porozumień branżowych. W tym przypadku jednostka podległa lub nadzorowana przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, będąca uczestnikiem danego porozumienia branżowego, wysyła zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1 i 2, do zjednoczenia wiodącego.

§ 10. Jeżeli porozumienie co do ustalenia ceny (§ 9 ust. 3 i 4) nie zostanie osiągnięte, cenę tę ustala Państwowa Komisja Cen, do której należy skierować wniosek o ustalenie ceny wraz z całością materiałów.

§ 11. Traci moc zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 14 lutego 1959 r. w sprawie trybu ustalania cen na wyroby i opłat (taryf) za usługi w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Monitor Polski Nr 19, poz. 86) w zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1963 r.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:
M. Ołewiński